

NEOBYČEJNÁ  
ZPOVĚĎ  
DIANY



---

Splendidum družstvo

# NEOBYČEJNÁ ZPOVĚĎ DIANY

BERNARD CAPES

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

# NEOBYČEJNÁ ZPOVĚĎ DIANY

Copyright © Bernard Capes, 1904

Cover © Alfred Cheney Johnston, 1918

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2023

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-231-4 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-232-1 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-233-8 (PDF)

Z anglického originálu *The extraordinary confessions of Diana Please* by Bernard Capes, přeložila

Tereza Novotná.

# Obsah

ÚNOS  
ÚTĚK  
DOSTÁVÁM SE DO RUKOU PODIVÍNSKÉHO KAPLANA  
ODCHÁZÍM S KAPLANEM  
LADY SOPHIA  
V KLÁŠTEŘE WELLCOT  
SETKÁVÁM SE S PANEM NOELEM DE CRESPIGNY  
DE CRESPIGNY MĚ MALUJE  
OKOUZLÍM PŘÍŠERU  
DODÁM PORTRÉTU POSLEDNÍ DOTEK  
ZRADA A ÚNOS  
V PEKLE  
JSEM ZACHRÁNĚNA SVÝM MONSTREM  
STÁVÁM SE VĚZNĚM "RUPERTOVI POŠETILOSTI"  
UKONČILA JSEM JEDNO BLÁZNOVSTVÍ  
NOVÉ ÚTOČIŠTĚ  
ZAČÍNÁM DALŠÍ BLÁZNOVSTVÍ  
JSEM SLUŽEBNÁ MARIAN  
UKONČILA JSEM POŠETILOST ČÍSLO DVĚ  
MOJE PROMĚNA  
NARAZILA JSEM NA STAROU PŘÍTELKYNI  
MUSÍM ODEJÍT  
NACHÁZÍM PŘÍTELE V NOUZI  
ZRADILA MĚ MOJE NEJLEPŠÍ PŘÍTELKYNĚ  
OBNOVUJI STAROU ZNÁMOST  
VÍM, JAK ČEKAT  
VRACÍM SE DO NEAPOLE  
STÁLE UMÍM ČEKAT

MOJE POLITIKA JE OPRÁVNĚNÁ  
ZNÁM SVÉ VLASTNÍ SRDCE

# ÚNOS

Ráno se mě maminka znovu vyptávala na moje dobrodružství. Měla velmi mdlé oči a byla nervózní, což mě uráželo, protože to, že se zdála být nemocná na těle nebo v duševní nepohodě, vypadalo, jako by to bylo z mé viny. Měla se přece těšit z mé radosti, ať už to bylo špatné nebo sobecké. Byla jsem bezpochyby bezohledná; ale řekni mi, moje drahá přítelkyně, je na druhou stranu ohleduplné, když se neustále oháníš zdravím a spokojeností? Není snad člověk jediným živočichem, jemuž je právem dovoleno působit svým bližním starosti díky jeho nemoci, zatímco v živočišné říši je nemocný “vyhnán nebo zabit”? Tím je nepochybně zajištěno, aby se nemoc nepřenášela. Být přitahován sladkým a zdravým a odpuzován nemocí, to je sobectví? Není-li tomu tak, pak jsem spokojena s tím, že mě všichni ostatní nepochopí, dokud nebesa uznají skutečnou lásku k lidstvu, která mě inspiruje k tomu, abych si zajistila její neposkvrněný obraz v sobě. Ve zdraví musí být božská ctnost, když vidíme, jak je nemoc dědičkou hříchu. Není tedy soucítění s depresí schvalováním zla?

Odpověď přenechám hlubším moralistům, než jsem já, a spokojím se s tím, že připustím, že neštěstí, které mě nyní postihlo, je přímým důsledkem mé špatnosti.

„Tatínek,“ řekla jsem a pohodila hlavou, „mě dal krásnému vévodovi a ten si mě vzal do zástavy z lásky, kterou k němu tatínek chová. Myslíš, že si pro mě přijde, maminko? Budu ráda, že budu patřit někomu, koho nebolí hlava, kdykoli svítí slunce.“

Docela zbělela a zavalila mě přívalem francouzských invektiv.

„Nerozumím těm tvrdým slovům,“ řekla jsem. „To se tak modlí v les Madelonnettes?“

Moje narážka ji úplně zaskočila. Chvíli na mě mlčky zírala a pak náhle vykřikla: „Bůh ti odpusť, Diano, i tomu odpornému stvoření, které tě k tomu navedlo, i tvému otci, kterého jdu okamžitě požádat, aby tě již nenavštěvoval!“

A odešla, čímž mě nevědomky odkázala mému osudu; a už jsem ji nikdy nespatriila, nechť jí nebesa odpustí!

Byla jsem trochu vyděšená, ačkoli stále vzdorovitá; potloukala jsem se po domě a zpívala si svým tichým hláskem, který, ačkoli nikdy nebyl “slavičí”, byl vždycky přitažlivý, jak se říká.

Nakonec jsem si vzpomněla na svůj vesmírný kámen a napadlo mě, že bych pro něj mohla najít pouzdro. Byla jsem v domě sama, protože naše jediná služebná šla na trh a vychovatelka ještě nedorazila. Vyšla jsem nahoru, prohrabala se v matčiných skříních a po chvíli jsem našla malou stříbrnou krabičku, do které se kámen krásně hodil. Pak jsem si šla sednout do naší malé předzahrádky s výhledem na silnici vedoucí k údolí a tam jsem se houpala a rozjíkala mezi květinami v povznesené náladě. Doufala jsem, že si pro mě otec zase přijede; čekala jsem, že to udělá, a tak jsem s úsměvem a zasněně otevřela krabičku s vesmírným kamenem a přičichla si k němu. Za okamžik mě opustil veškerý smysl pro okolí

a nebe, květiny a šedivé nížiny se mi smísily v úchvatné neskutečnosti.

Přišla jsem k sobě a hrůzou se otrásla. Zdálo se mi, že je noc a že se dusím v peřinách. Odhodila jsem něco z obličeje, uviděla denní světlo a nesouvisle vykřikla.

Vzápětí trhavý pohyb ustal a strašná maska se na mě podívala z výšky. Byla tlustá a špinavá, šikmo přes čelo jí vedl šátek, v kontrastu s tím překvapivě bílý.

„Schovej se, holoubku!“ řeklo to chraptivě a krátce. Při prvním zvuku jeho hlasu mě však zaplavila vlna hrůzy. Byl to mým otcem poražený chlap z mého včerejšího nočního dobrodružství a odvážel mě v zajetí v nějakém malém vozíku. Každopádně ho pokoušení přivedlo k tomu, že mě poznal, jak tam ležím, bezvládná a nechráněná, na zahradě, a poháněn vztekem a touhou se pomstít, využil příležitosti a unesl mě.

Přehodil své tlusté nohy přes prkno na sezení a zvedl mě zprostřed prázdných pytlů, kde mě ukryl. Byli jsme v houští malého lesíka a poněk tiše běžel po trávě u trati. Pocit izolace a hrůza z tohoto překvapivého probuzení ze šťastných snů ve mně vyvolávaly zoufalství, které se blížilo šílenství. Křičela jsem, vztekala se a bojovala. Muž, který se mému boji bránil, měl jen dvě ruce, ale jejich velká přesvědčovací síla, nevábný zjev, byl smrtelnější než jakékoli násilí. Běda, jak hvězdu, která včera večer ozářila nebe, dnes můžeš najít spadlou do bláta, moje drahá přítelkyně!

Když jsem se utišila, postavil si mě mezi kolena a dvakrát mě schválně plácl po tváři z obou stran – ne tvrdě, ale majetnicky.

„Ránu za ránu,“ řekl a trochu si zvedl obvaz z oka. Bylo příšerně oteklé a odbarvené.



„Uměl zacházet se svými svaly. Vidíš to, co mi udělal tvůj drahý otec? Teď je řada na mně.“

„Co se mnou uděláš?“ vzlykla jsem.

„Udělám z tebe svého pohůnka,“ odpověděl pohotově a s odporným úšklebkem. „Jsi moje satisfakce. Ty moje malé zlatíčko. Ještě, že jsi holka,“ zasyčel a podíval se na mě jako na dravou šelmu.

„Hni se!“ náhle se polekal, „zalez zpátky a běda jestli začneš řvát!“

Snad ho vyděsil nějaký vzdálený zvuk. Nacpal mě do mé původní polohy, a když mě znovu přikryl pytlí, otočil se a zamlaskal na poníka. Ležela jsem v polomdlobách, sotva jsem se odvážila dýchat, tak dokonale se tomu netvorovi podařilo si mě podmanit. Neustále, ale tiše jsem plakala a hodinu za hodinou slyšela, jak mi pod uchem drkotají kola, až ve mně zvuk a fyzické vyčerpání vyvolaly jakési blouznění. Po celou tu dobu mě snad ani nenapadla naděje na pronásledování a záchranu. Napadlo to snad Proserpinu, když už jednou pocítila nelidskost svého únosce?

Teď však najednou úzkost začala být nesnesitelná. Musím se pohnout, nebo zemřít. A v tu chvíli jsem si uvědomila, že svůj talisman stále křečovitě svírám ve své malé pěsti.

Smrt by mi jistě nikdy nenabídla sladší vysvobození. Velmi jemně jsem kámen zvedla a našla zapomnění. Mohla jsem se pokusit použít ho na svého nepřítele a uniknout, ale bohužel, nezkušená dětská mysl se k takovému činu nedokázala odhodlat.

Celý den jsme jeli, jak jsem si uvědomovala v přestávkách mého bdění, po nefrekventovaných cestách, trmáceli jsme se, potloukali se, někdy jsme na osamělých místech zastavili, abychom poníka nechali odpočinout. Morální sílu, kterou můj pán (jak ho teď musím

nazývat) vynaložil na to, aby se vyhýbal hospodám u cesty, je nejpřesvědčivějším důkazem jeho vytrvalosti.

Nakonec se na mě, ležící v beznadějně apatii, snesla hustší tma a noc a spánek rozprostřely svůj rubáš nad mým trápením.

Probudil mě hrubý pohyb a zvuk hlasů. Můj pán mě nesl do malé špatně osvětlené chaloupky, která stála osaměle na okraji pospolitosti. Ostře a zářivě se v dusné noci v nevelké vzdálenosti třpytily první lampy města.

Odnesli mě do malé místnosti, kde na rozviklaném stole leželo cosi přikrytého látkou. Můj pán mě položil na zem a ustoupil, aby si mě prohlédl. K tomuto zkoumání se připojil další muž, bezvýrazný chlap jako on, ale vyzáblý a se shrbenými rameny.

„Dobře,“ řekl nakonec ten druhý, „budou sedět dobře, ale k čertu s tou výměnou!“

Odmlčel se, aby si pronikavě odkašlal, a pak pokračoval...

„Jestli myslíš obchod, tak jsem pro půl býka, a to je moje poslední slovo. Ale ho spal, Johnny! Nebudu s ním riskovat.“

Můj pán zvažněl.

„Možná máš pravdu,“ řekl.

Sotva ta slova vypustil z úst, druhý strhl ubrus ze stolu. A pod ním leželo mrtvé ztuhlé tělo malého chlapce. Rukama se držel za hrud', jako by nemohl dýchat, a jeho obnažené oční bulvy a zuby byly bílé jako porcelán.

Nedokázala jsem vykřiknout ani udělat nic jiného, než jen zděšeně zírat, zatímco ten holohlavý muž s jistou dávkou přesvědčivosti začal svlékat malé tělíčko z kabátu, vesty a kalhot – z všech jeho ubohých hadrů. Pak jsem v nevolnosti, která se nedala

popsat slovy, pochopila. Měla jsem být donucena si vyměnit své šaty za toto odporné roucho.

„Pojď, Georgy,“ pobídl zesnulého jeho pán. „Nebyl bys přece tak hloupý, abys odepřel svůj oděv dámě, a ona ti prokazuje čest, že tvé šaty přijme.“

Jemně převaloval mrtvé tělo při svlékání ze strany na stranu, tak přemlouvavě důrazně a záměrně, že ho někdo, kdo k němu v tu chvíli vtrhl, zcela zaskočil.

Byla to bídně oděná žena s pryskyřičnými skvrnami v hladové tváři a malým černým knírkem nad bezzubými ústy – zvláštní kontrast!

„Tak on je mrtvý, ty pse!“ vykřikla a zdálo se, že se těmi slovy baví, „a ty jsi ho utrápil k smrti, ať tě Bůh zavrhne!“

Sehnutý muž odskočil jako sup od těla, poskakoval a uhýbal, aby ho udržel mezi sebou a ženou.

„Vzal jsem to na sebe!“ vykřikl, odkašlal si a promnul si praskající klouby, „nesmíš ječet jako hloupá ženská. Neudělal jsem víc než svou povinnost, jak mě Pánbůh slyší!“

„Oba nás ten nahoře zavrhne,“ řekla žena. „Tak mluv! Co se stalo?“

„Zasekl se tam dole v komíně,“ řekl holohlavec. „Nedalo se nic dělat. Byl jsem nucen ho vykouřit, ale měl tak přeplněné plíce, že ho nešlo uvolnit, dokud nepraskly a nepustily ho dolů. Byl to dobrý chlapec a měl pro mě velkou cenu.“

„To je pravda,“ dodal můj pán. „Člověk, i kdyby byl chřipkař, si přece neusekne nos, aby si rozbil hubu, paní.“

Neodpověděla a upřeně hleděla na mrtvolu.

„Byl to můj sedmý syn,“ řekla. „Neplakal, když jste přišli a odvedli mi ho – žlutovlasý ďábel. Plakal snad pro svou maminku, když se tam ve tmě dusil?“

„Ne,“ řekl muž, „byl to nešťastný syn!“

S děsivým gestem rozhodila ruce.

„Já bych na tvém místě si raději podrízla hrdlo, než ho tam nechala tak bídne zemřít. Co jsi s ním pak dělal?“

Holohlavec zaváhal, ale můj pán si od něj vzal slovo.

„Jde o ten úlovek, paní.“ (Trhl palcem přes rameno na mě, kde jsem stála v pozadí ochromená hrůzou.) „Půl býka, nebo nic, a vy a on se podělíte.“

Žena dala ruce v bok.

„Vskutku ani jsem si ji nevšimla! A kde se tu vzala?“

„To je můj vlastní mrňous,“ řekl můj pán, vzrušený a trucovitý zároveň.

„Nezaplatím za ni ani píd', i kdybych měl kvůli tomu umřít.“

Stáli proti sobě napříč tělem jako kocouři, když můj pán odtáhl svého přítele stranou a zašeptal mu něco do ucha.

Pak čekal s úsměvem, zatímco ten druhý přinesl ze skříně černou láhev. Žena se při pohledu na ni viditelně uvolnila. Její majitel ji odšpuntoval, přiložil k ústům, žbluňkl a mlaskl černými rty.

„Dohoda platí!“ zvolal můj pán, popadl láhev a s vděčným úsměvem ji podal ženě.

Byl to psychologický moment, který rozvázal a sladil jejich jazyky. Začali být důvěrní a vlídní. Vzápětí se žena, zdvořile pověřená provést mou proměnu, s ďábelsky drzým pohledem přehoupla ke mně a začala ze mě hrubě strhávat šaty.

„Zatraceně!“ řekla s takovým žárem a prudkou nenávisti, že mi v hrdle uschly samotné vzlyky. „Vstávej, ty malá mrcho! Co to sakra je? Proč řveš? Pro mého Georgyho budeme brečet, až ten černý kouř dodělá svou milost.“

Nikdy nepochybovala o významu mé přítomnosti v tom odporném doupěti, ale moje krása, kultivovanost a bezmocnost byly jen tolikerým jazýčkem na vahách její nesmiřitelnosti. Její prsty byly jako hrábě v mém něžném těle. Myslím, že by mě roztrhala zuby, kdyby jí nějaké zbyly. A já jsem se pod jejíma rukama mohla jen krčit a třást, vyděšená, když ze mě vymáčkla byť jen vzdech.

Když mě svlékla, popadla tupý nůž a odřízla mi všechny zlaté vlasy u hlavy, což byl strašný zážitek. Po tvářích mi tiše stékaly slzy. Mohly pohnout i vlčím srdcem.

„Tak!“ řekla, když skončila, „hod' nám ty šaty!“ A když je dostala, vydrhla mi obličej špinavými cáry, než mě do nich oblékla.

Snad jsem doufala, dokud jsem se takto beznadějně neproměnila, a pak jsem hned přestala doufat. *Lasciate ogni speranza, voi ch' entrate* (zanechte veškeré naděje, vy, kteří sem vstupujete) – byla jsem uvržena za mříže; měla jsem na sobě d'áblovu livrej. Ó, moje drahá přítelkyně! Lituj tu ubohou malou Proserpinu, která byla odvedena ze svého domova.

# ÚTĚK

Máš odvalu pokračovat ve psaní, moje drahá přítelkyně? Moje muka byly kruté, ale naštěstí krátké. Utěšuj se myšlenkou na zářivého motýla, který se vynoří z této smutné kukly.

Můj pán byl potulný vymetač komínů. Běhal od města k vesnici a od vesnice k městu a na svém malém vozíku mě vozil stále s sebou. Zpočátku jsem divoce plakala, horečně plánovala útěk a měla záchvaty mrzuté vzpoury, ale to všechno ze mě jeho tlustá černá ruka brzy vymámila bitím. Pak, jak se za mnou minulost zahalovala do stále hustších mraků tmy, jsem se postupně smířila se svým osudem, a dokonce... Věřila bys tomu? Jsem se začala těšit z různých dobrodružství.

Zvykla jsem si na jeho proměnlivé nálady, jeho nezodpovědnost a zmíněná malá dobrodružství, která měla vždy za cíl naši tělesnou útěchu. Kradli jsme v sadech, občas vytáhli z rybníka tučné kachňátko, v noci vykrádali úly a odnášeli si kapající med, abychom vše snědli pod vyhrátými skalami za svitu měsíce. A na špatné zacházení jsem si mohla stěžovat jen málo, kromě případů, kdy jsem byla zuřivá a neposlušná. Alkohol ho k mému štěstí činil blazeovaně bezmocným, hodně masa otcovsky vlídným, ba poetickým.

Žargon jsem se naučila snadněji než praxi svého odporného řemesla. Můj první úkol byl ohavný zážitek – výstup do pekla, který převrátil veškeré moje myšlení a náboženské cítění. Byl diplomatický, aby mě takříkajíc podrobil prvním zkouškám na rozpadlé faře, která se připravovala na nového nájemníka. Jednoduše mi vrazil do ruky železnou škrabku a s nejstručnějšími pokyny mě vynesl nahoru. Pochopitelně jsem se tomuto úkolu bránila, ale on bez milosti zapálil starou hadru a přiložil mi ji na holé kotníky. Bolest mě donutila křičet a svíjet se, s čímž počítal.

A tak jsem vlezla do komínu. Nedobrovolně jsem se přistihla, že stoupám po dýmu, jako když se v rukávu pohybuje zrnko ječmene. Sama ta lehkost mě přiměla vzbouřit se a zastavit se. Vzápětí se dole zvedl žár, plápolající na konci louče, aby mě pobídl. Zběsile a vzlykavě jsem ucítila jeho horkost a bojovala jsem dál. Saze, jimiž byl komín zadušen, na mě začaly padat, napůl mě dusily a plnily mi kapsy. Pak mi sebezáchova, ta velká matka, připomněla mé pokyny. Vzhlédla jsem a uviděla vzdálené světelné oko značící svobodu, a začal jsem se zoufale škrábat, abych si k němu uvolnila cestu, a vždycky jsem nechala propadnou saze mezi kolena, než jsem se zvedla, abych pokračovala v lezení dál. Oko svobody se zvětšovalo a s ním rostl úsvit nového podivného nadšení. Vzněsla jsem se k němu jako včela k úlu, jak si můj pán spočítal. Tihle ďáblové uměli navnadit oběti na své háčky.

Najednou byly zdolány poslední metry, vynořila jsem se a uviděla pod sebou krásnou vyhlídku na vesnici plnou stromů a usedlostí.

Seděla jsem tam a plakala? Naopak, byl jsem rozzářená a nadšená. Vysvětlí si to, moje drahá přítelkyně, jak chceš. Víš přece,

že je lepší, když nám tleská ďábel, než když nám netleská vůbec nikdo. Přísahám ti, že jsem v tu chvíli netoužila po ničem jiném než po obdivné chvále svého pána. Udýchaná jsem se sklonila a z komína zakřičela, jak mi přikázal: „Jsem nahoře!“

Vrátil se mi v ozvěnu jeho hořký smích se vzdáleným souhlasem a pokynem k sestupu. V tu chvíli však kupodivu přišla hrůza. Nedokázala jsem se vrátit do díry pekelné, do tmy tmoucí, z níž jsem vystoupala k nebi. Kolena se pode mnou třásla. Seděla jsem, plakala a třásla se, zatímco můj pán křičel do komína nadávky, abych konečně slezla dolů, že nemá v úmyslu tam tak dlouho trčet.

Nakonec jsem si vzpomněla na svůj vesmírný kámen. Byl v kapse mých kalhot, bezpečně uložený ve stříbrném pouzdře, které jsem ke své radosti po pádu do vozu znovu našla ležet mezi pytlí se sazemi. Vytáhla jsem ho, pevně ho sevřela v ruce a čichala, ale nijak energicky.

Probudila jsem se a zjistila, že sedím na ohništi a bláhově se usmívám do vyděšené tváře svého pána. Vzpamatoval se v okamžiku, kdy jsem se vzpamatovala já, a byl z něj opět ten nesmiřitelný fanatik.

„Proč, ty huso, ses takhle odvázala a myslíš si, že mě budeš takhle zdržovat! Já ti vyrvu z hlavy, ty tvoje hloupé nápady!“

Vytáhl mě na nohy se zdviženou rukou připravenou k úderu, ale pak si to rozmyslel a dal mi ještě jednu šanci. Musela jsem zdolávat komín za komínem, dokud jsem se, vyčerpaná a se zlomeným srdcem, nevzpírala jeho krajnímu přesvědčování a on musel alespoň s několika slovy pochvaly odložit dokončení své práce.



Tak začala bída mého nového života a naštěstí skončila v době, která nepřekročila mou únosnost.

V této fázi, po té první, už se nekonaly žádná dobrodružství, ale jen stupňované utrpení. Jestli můj pán někdy pomýšlel na to, že by z mé práce vytrískal kapitál, brzy se této myšlenky vzdal jako neproveditelné a veškeré své přesvědčování věnoval tomu, aby mě podle nelidských metod své třídy donutil k jiné činnosti s lepším ziskem.

Jednou jsem se v komíně pevně zasekla v jednom z těch ucpaných "vtahovacích ohybů", které se staly osudnými mému předchůdci. Nemohla jsem se ani pohnout a v mém zápase mi malá zkřížená železná vzpěra, upevněná v komíně, přitlačila na hrud' tak, že se mi téměř zastavilo srdce. Byla jsem ve strašlivém stavu hrůzy a utrpení a uprostřed toho zapálil na ohništi vlhkou slámu, aby mě udusil. Výpary mě zbavily smyslů, a tak, snad srovnaly odpor mých plic, a osvobodily mě. Ale ještě několik dní poté jsem byla v jakémsi vědomém deliriu.

Někdy, tam, kde se mu nepodařilo vyjednat s hospodyni lepší placení za službu, na mě při práci zakřičel: "Šťouchni do leva!" Což v žargonu metaře komínů znamenalo: 'Nech tu práci nedokončenou, abych naštvál tu starou couru!' A pak jsem se hned spustila dolů. Někdy, když se do jedné šachty sbíhaly dva komíny, jsem sešla do špatné místnosti, což způsobilo zděšení mezi jejími obyvateli. Ale přes to všechno ve mně myšlenka na útěk velmi brzy vyprchala, špinavá od sazí v područí mého únosce jsem ztratila jakýkoli smysl pro vlastní identitu.

A tak jsem se jednoho dne, asi devět měsíců po svém únosu, ocitla se svým pánem ve čtvrti Streatham, což je malé venkovské

předměstí Londýna, které bylo spolu s dalšími přilehlými vesnicemi vymaněno z hustých lesů a cikánských obydlí v této části země. Už několik dní jsme se pohybovali, jak bylo naším zvykem, neuspěchaně, v atmosféře nabitě zvláštním nervovým vzrušením. Ženy v domácnosti, které se vyhýbaly kontaktu s námi jako s možnými kompromitujícími vyslanci zlých lidí, mizely ve svých chalupách, jakmile jsme se přiblížili; hostinské, seskupené u výčepních dveří, bylo vidět, jak se dívají směrem k městu, dokud je tma, šlapající po dlouhých bílých cestách, nezahnala dovnitř s nepřiměřenými obavami z blížících se dvou špinavců. Pak se noční obzor zaleskl plápolajícími lampami a my jsme se dozvěděli, že Londýn je v rukou městské lůzy.

Jeho ničivá smršť se šířila jako nekontrolovaná inkoustová skvrna a my jsme se jí vydali vstříc, při čemž jsme se ocitli na okraji toho nepořádku. Protestantský Dulwich vyslal svůj kontingent na pomoc parlamentu s peticí proti legalizaci ubohých obtěžovaných katolíků a získal povolení k tomu, jak se rozhodl uvažovat, k protiřímskému tažení. A za to, ať už právem, nebo neprávem, mu přinejmenším já vděčím.

Jednoho odpoledne jsme se táhli po jistém rytířském kopci či cestě, která obcházela úsek obyčejné obce, když jsme narazili na velký hostinec zvaný The Horns, kde se shromáždil značný zástup lidí, všichni v modrých oblecích, bzučelo to tam jako v úle, který se chystá rojit. Nejčastěji se v ústech tohoto davu ozývalo slovo papež, což jsme zprvu považovali za hlavu katolické církve, ale brzy jsme pochopili, že jde o jméno mladého jezuitu, který nedávno přišel jako kaplan do jedné katolické rodiny v okolí. Takové drzé znevažování trestních zákonů se nesmělo tolerovat, a tak se loajální protestantští

měšťané z Dulwiche chystali, bez jakékoli úcty k rodině, svrhnout její náhrobky a pověsit jejího kaplana za strašáka všem propagandistům, kteří by se odvážili od Svatého stolce na náš ostrov. A zde se shromáždili, aby se zorganizovali a vydali se na cestu. My, abychom toho všeho byli svědky, jsme je doprovázeli, předvídajíce jisté vyhlídky v křížové výpravě.

Šli jsme v docela kompaktním houfu, za velkého vytí, kterým se všichni snažili navzájem povzbuzovat k odvaze, přešli jsme Croksted Lane a rozlehlou divokou vřesovinu, která se rozprostírala směrem k hustým lesům zvaným Northwood, jež vyplňují celé to mělké údolí od Sydenham Wells na severu až po Penge Common na jihu. Když jsme se dostali ke stromům a vstoupili na širokou, elegantní mýtinu uprostřed nich, kde se lesy za sebou rozkládaly a půda se k nám svažovala v terasách, na té nejvyšší jsme spatřili stát dům, velký slunný blok z cihel a kamene, nyní však zavřený a zřejmě bez života.

Dav zprvu klepal na dveře s rozvahou, kterou mu dodávala jeho noblesnost, ale když nevyvolal žádnou odezvu, začal se ozývat stále hlasitěji. Přesto se domnívám, že by se horlivost davu nakonec promarnila na této nepružné překážce, kdyby můj pán s několika znechucenými projevy opovržení nevystoupil do popředí a nevydráždil ho k násilí, které bylo o to krutější, že se až zastyděl. Pod jeho pobídkou tedy začaly desky praskat, když vtom se za okamžik rozletěly závory a v otvoru stál malý zlověstný chlapík v šedém, který se nás příkře a ironicky zeptal, co tu děláme.

Všichni kromě mého pána před ním ustoupili, a jen ženy z dálky vydávaly ze svých hrdel přerývané výkřiky.

Malý mužík nakrčil svůj malý nos. Ukázalo se, že to není nikdo jiný než skotský správce usedlosti, který se pevně držel svého postu, ale byl ostříhaný a zbarvený jako ocel.

„Znovu se ptám, co tady děláte? Ale dobře vám všem radím, vraťte se zpátky do svých domovů.“

Můj pán začal na něho chrlit spoustu nadávek.

„Chceme toho Papeže!“ zařval nakonec. „Přiveď nás k černému ďáblu.“

„Až po vás, pane,“ odpověděl zdvořile druhý.

Můj pán, tvářící se příšerně ošklivě, svůj požadavek zopakoval.

„No,“ řekl správce, „když vás tak vidím, zřejmě máte zájem u nás vymetat komín!“

Sotva z něj ta slova vypadla, můj pán ho srazil k zemi a vrazil do domu. Správce se trochu zachvěl jako napnutý drát a zůstal bezvládně ležet, z nosu mu tekla červeň.

Moje drahá přítelkyně! Viděla jsi někdy, jak psí smečka vrčela opodál, vyděšená a rozrušená u psího zápasu, a za okamžik se zbaběle vrhla na přemoženého? Tak po správcově těle šlapala tahle sebranka a bezohledně si počínala, aniž by si uvědomovala vlastní odpovědnost. Našli si šampióna, který z nich sejmul břemeno obav z tohoto, co by se mohlo stát.

Nebylo jim však souzeno objevit hledaného muže. Zdálo se, že jezuita uprchl i se zbytkem rodiny, a tak se museli spokojit se zničením soukromé kaple, kde se v domácnosti obvykle konaly obřady.

Nyní mě můj pán, který se dychtivě hnal za kořistí, nechal bez dozoru a napospas; náhle jsem se ocitla docela sama v komoře se zavěšenými hábity, kde byl krb s otevřeným zděným ohništěm, bez

známek používání, což okamžitě ze zvyku upoutalo mou pozornost. A rovnou, konečně, Bůh, lítostivý ke svému ubohému opuštěnci, se dotkl znamínka kříže na mé hrudi a oživil naději ve chvíli, kdy už jsem se domnívala, že je vše ztracené. Vklouzla jsem do komína a lezla nahoru jako úhoř ve studni, který se vypíná na vzduch. Zvuky zkázy pode mnou zeslábly, ucítila jsem vůni života a svobody a v agónii jsem se hrnula rychleji, abych dosáhla svého cíle. Komín, čistý jako při novostavbě, nepustil žádné znamení, že jím procházím, a za několik okamžiků jsem se vynořila z vrcholu a pádem do rozsedliny dlouhé dvojité střechy jsem se ocitla tváří v tvář muži, který tam byl přede mnou.

# DOSTÁVÁM SE DO RUKOU PODIVÍNSKÉHO KAPLANA

Alespoň já ho nazývám mužem, ale moje drahá přítelkyně, byl to podivín! Vrzaly mu klouby. Zdálo se, že všechny nervy v jeho těle se otřásaly až do lýtek. Klobouk se mu opíral o uši a vrchol límce kabátu. Rukávy měl jako pytle. Měl dlouhý tenký nos, a protože nebyl dobře uzpůsoben břemenu obrovských brýlí, které nosil, často je prsty upravoval na své místo. Pod paží nesl obrovský foliant (velkou knihu), kterou na mě, když jsem se objevila, rozčileně namířil, aby mi zasadil ránu, ale netrefil se a spadl obličejem dopředu na střechu.

Okamžitě jsem od něj uskočila a zůstala stát, zatímco se vzpamatoval. Brýle, bez nichž byl bezmocný, mu odletěly a já viděla, že jeho oči, které předtím zdánlivě vyplňovaly celé pole velkých čoček, jsou pouhé oteklé prasečí štěrbin. V největším zděšení tápavě klečel a hmatal po dlaždicích, aby našel své ztracené brýle.

„Kdo jsi? Počkej až najdu brýle!“ rozčiloval se a kostnatýma rukama prohledával střechu.

Bez odpovědi jsem ustoupila z jeho dosahu.

Nakonec našel, co hledal. Nasadil si brýle, zvedl se na nohy a zíral na mě.

„Hej! No jsi špinavý kluk, vypadáš jako vymetač komínů,“ vydal ze sebe dunivé zavrčení, když náhle zmlkl, jako by se něčeho polekal.

Chvilí nato si strčil ruku do kapsy, vytáhl špinavý kousek sušenky a přesvědčivě mi ho přistrčil, jako se láká hříbě. Když však viděl, že se stále držím stranou, sušenku schoval.

„Co chceš?“ vyhrkl náhle. „Jak ses sem dostal?“

Stále jsem na něj upírala oči a chraplavým šepotem jsem odpověděla.

„Copak to nevíš? Komínem v komoře,“ nechtělo se mi ještě přiznat, že jsem děvče.

„Jo,“ řekl a ztišil hlas v tiché reakci na varování v mém hlase, „ale ne proto, abys ho vymetl?“

„Ne,“ řekla jsem, „abych jím utekl.“

Ruka mu sjela k brýlím. Pozorně se na mě zadíval přes tlusté skla.

Dávala jsem si na něj pozor, aby mě, než mu to vysvětlím, neumlčel provizorně nějakou omračující ranou, a odvážila jsem se k němu přistoupit o něco blíž.

„Tam dole se zabíjí,“ zašeptala jsem, „chudák starý muž v šedém kabátě.“

Prudce se zarazil, stáhl čelist, vydal ze sebe něco jako mechanické zakrákání a zase ji uvolnil.

„Šedý!“ zamumlal. „Tak to je správce. Neprozradil mě, že ne?“

Zavrtěla jsem hlavou, že ne. Opět si upravoval brýle.

„Díky Bohu,“ polkl úlevou, „ovšem chudák Mackenzie! A když si pomyslím, že za všechnu svou věrnost musí shořet!“

„Proč musí?“ zašeptala jsem.

„Protože, nebyl věřící.“

Tohle neotesané stvoření mi začínalo připadat víc než hrozné. Nejspíš si v mé tváři přečetl můj odpor, protože ta jeho náhle zneklidněla a stala se hrozivou.

„Uvažuješ o tom, že mě zradíš?“ zeptal se.

Ustupovala jsem před ním a mávala rukama.

„Drž se dál!“ zavrčel.

„Vždyť ani nevím, kdo jsi!“ vykřikla jsem.

„O!“ řekl, zastavil se a znovu se věnoval svým brýlím. Pak náhle zvedl ruku.

„Slyš!“ řekl.

Poslouchala jsem. Daleko a slabě dole, skrze hukot zkázy, se v určitých intervalech neslo z davu: „Kde jsi Papeži? Dostaneme tě!“

„Ano, to tebe chtějí,“ řekla jsem.

„A ty,“ opáčil zuřivě, „jim ukazuješ cestu, jak mě najít?“

„To je lež!“ vykřikla jsem prudce. „Přišel jsem sem, abych před nimi utekl, stejně jako ty.“

Podíval se na mě pochybovačně.

„Říkal jsi, že nevíš, kdo jsem.“

„To jsem nevěděl,“ namítla jsem, „dokud jsi mi to neřekl.“

„Řekl jsem ti to?“ vykřikl. „Hm!“ A kysele se na mě zadíval.

„Tak se posad' a drž jazyk za zuby, dokud s tebou znovu nepromluví.“

To bylo jistě moudré. Dřepł si mezi mě a komín a mlčky jsme tak setrvali, zatímco dole se lůza slepě mstila na jeho věcech.



Celou dobu jsem měla strašný strach. Každou chvíli jsem očekávala, že uslyším hlas svého pána, jak burácí komínem, kterým jsem vylezla, a jak jsem byl zoufalá, vymyslela jsem si nemravný způsob, jak si v případě potřeby získat přízeň tím, že si přisvojím zásluhy, že jsem toho uprchlíka našla, abych jim ho mohla vydat. Byla to možná podlá myšlenka, i když ve stresu z této příležitosti přirozená. Hlavně toho však lituji, protože to nebylo zapotřebí, a zatěžovat si svědomí neprospěšnými slabostmi je zbytečné. Netvor, před kterým jsem utíkala, mi už nikdy neměl zkřížit cestu. Pravděpodobně v domnění, že jsem utekla, se vydal mě hledat, a tak mezi námi vytvořil stále větší odstup.

Nakonec to netrvalo tak dlouho, než dole utichl hluk pustošení a my uslyšeli, jak se dav vyřítil z domu a na ústupu se proudem a zpěvem vydal přes pole. Domnívám se, že buď si uvědomil, jak v mém pánovi vyvolal démona ke své vlastní zákonité nelibosti, nebo se snad zalekl strašáka v podobě jakéhosi hlášeného oddílu domobrany, který se shromažďoval v sousedství, a náhle se rozhodl umírnit revoltu, a tak rychle opustil budovu, aby se ocitl v ještě horší samotě než předtím.

Teprve když šepot a ozvěna dávno utichly, odvážila jsem si uvědomit své nové postavení, a když jsem to konečně udělala, radost, která mi drobně rostla v srdci, mě málem připravila o rozum.

Mé vzrušení z vidiny svobody rostlo a rostlo. Chtělo se mi křičet štěstím. Pak jsem spatřila velký foliant, který ležel pohozený na střeše, kam ho kaplan upustil, a najednou mě začalo převelice zajímat, co by v něm mohlo být, když ten muž si ho střeží jako oko v hlavě i v tak tíživé situaci.

Seděl s tváří v dlaních. Zdálo se, že je v jakémisi podivném transu. Velmi neslyšně jsem se k němu přikradla, a jak jsem předpokládala – neviděl mě. Nepozorovaně jsem knihu zvedla, když se v mžiku probral.

„Hej!“ vykřikl. „To je moje!“

„Chtěl jsem ti ji přinést,“ řekla jsem.

Dopotácel se ke mně po rukou a nohou, vytrhl mi knihu, dřep si, objal ji a s jakousi tupou zlobou se na mě zadíval.

Na takovou hrubost jsem neměla odpověď. Chvíli jsem stála a mračila se pod svou černou vrstvou sazí, která na mě ulpěla z dřívější práce. A pak, když už jsem si nevěděla rady – začala jsem plakat.

Ani v nejmenším ho to nedojalo, toho nevychovaného Papeže, ale ten hluk ho vyrušil.

„Ticho bud!“ okřikl mě. „To by stačilo. Slyšíš?“

Rozhořčení nad jeho chováním mi dodalo odvalu. Otočila jsem se k němu zády a pomalu od něho odcházela pryč.

„Kam jdeš?“ vykřikl.

Beze slova jsem kráčela dál.

„Ne, to ne!“ vyškrábal se nahoru, běžel za mnou a chytil mě za ruku.

„Nech mě jít!“ vykřikla jsem a vzpírala se. „Můj pán mě bude hledat.“

„O!“ řekl zcela náhle rozrušeně. „Pojď sem a já ti ukážu obrázek.“

Nechala jsem se neochotně odvést zpět.

„Je na něm necudná žena?“ zeptala jsem se.

Zařval: „Necudná...!“ Pak, vědom si svého omylu, ztišil hlas do panického šepotu. „Žádná taková múra mě nezajímá. Jak tě něco takového mohlo napadnout? Ukážu ti něco jiného.“

Přemluvil mě, abych si k němu sedla na svah střechy, a opatrně otevřel knihu směrem ode mě.

„Nedotýkej se jí,“ napomenul mě. „Jmenuje se Fasti Sanctorum Naturæ Cultoribus Proprii.“

„To je latina?“ zeptala jsem se.

„Ano,“ podivil se a podíval se na mě poněkud zvědavě.

„Znamená to Přírodopisný kalendář svatých. Jak jsi věděl, že je to psáno jazykem latinským?“

„Ó, já to vím,“ řekla jsem s úsměvem.

Otočil několik listů, zatímco si mě s přimhouřenýma očima prohlížel; nad jejich obsahem jsem radostně vykřikla. Na každém z nich byl obrázek světce, světlem z nebes nasvícený, a na jiných stránkách bylo plno hmyzu, který příroda nádherně vybarvila. Svatí, pravda tam byli zvěčnění, ale byli tam i čuníci a múry v životní velikosti, ale právě těmi prvními se tento necivilizovaný kaplan ospravedlňoval svou světskou zálibou. Byl to, jak jsem se vzápětí dozvěděla, bláznivý sběratel drobné zvěře z polí a do kostela zabloudil jen kvůli obzvlášť pěknému exempláři malované dámy nebo nějakému podobnému nemravnému stvoření.

Snažila jsem se ho ocenit, abych si ho usmířila, ale viděla jsem, že moje lichotky nejsou na jeho vkus dostatečně odborné, nebo je prostě nevnímal. Nakonec knihu zavřel a nespokojeně ji položil vedle sebe, protože moje sousedství ohrožovalo lesk jeho iluminací.

„Udělal jsi to všechno sám?“ zeptala jsem se.

„Ano,“ zabručel.

„A proč jsi to přinesl sem, když...“

Plácl si velkou rukou do kolena a přerušil mě...

„Jestli nemáš dost rozumu, abys to pochopil, nemá smysl ti něco vykládat. Přece takovou drahocennou věc, která mi dala tolik práce, neponechám těm vandalům. Takže, nech tu knihu na pokoji a řekni mi, co tě sem přivedlo.“

„Už jsem to řekl – utíkal jsem před svým pánem.“

„Pánem, který vymetá komíny?“

„Ano.“

„Předpokládám, že vymetač komínu není moc vzdělaný. Jak je tedy možné, že takový kluk jako jsi ty poznal, že je to latina?“

Svěsila jsem hlavu.

„No tak,“ pohrozil mi, „radím ti dobře, řekni mi pravdu.“

Zvažovala jsem, co mám dělat. S oškubanými vlasy na kluka jsem rozrušením zrudla a znovu se zvedla na nohy. Po všech těch měsících utrpení ve mně začínala svítat úžasná myšlenka – myšlenka na mé pohlaví jako možný faktor mého vykoupení.

Dlouho jsem, moje drahá přítelkyně, musela hrát hru, o kterou jsem nestála, která navíc měla cenu maximálně cukrové švestky. A co mi teď bránilo znovu nabýt té okouzlující důvěry v muže, která je tak odzbrojuje? Bohužel to byla marná obnova – plýtvání uměním na materiál, který na něj nereaguje o nic lépe než kazatelna.

„Ptám se znovu! Jak jsi to věděl?“ opakoval rozzlobeně.

„Protože,“ zašeptala jsem a ještě víc zrudla a zdlouhavě jsem přemítala o překvapení, které jsem cítila, že pravdou vyvolám, „protože – otče – jsem malá dcera církve.“

Hryzal si klouby prstů, jak ke mně skláněl své mrzuté obočí, a při mých slovech se náhle zarazil, velké zuby vyceněné jako pes,

který se dívá na kost.

„Jsem dítě šlechtice. Byla jsem ukradena rodičům,“ řekla jsem a sepjala k němu ruce. „Vůbec nejsem chlapec, ale dívka.“

Vyskočil, jako bych ho uštkla.

„Jak se opovažuješ!“ vykřikl, a pak se dusil v další panické chraptivé reakci. „Jak se opovažuješ snažit se mi vnutit takové lži!“

„Já nelžu!“ vykřikla jsem v dětinském vzteku nad jeho necitlivostí. „Je to pravda, každé slovo. Moje matka byla v les Madelonnettes a já jsem jí byla ukradena a chci, k ní zpátky.“

Po pravdě řečeno, nechtěla jsem, ledaže by jen tak ležela moje šance na navrácení mému milovanému otci. Ale to bylo nepodstatné.

Kaplanové oči, rozšířené obludy, mě pohltily svými čočkami.

„Les Madelonnettes – Magdaleny!“ zamumlal ohromeně a zamračeně. Rukou si hladil strniště na bradě. „Ale stále si myslím,“ řekl hrubým hlasem, „že mi neříkáš pravdu. Přiznej se mi, jestli jsi katolík, ty ubohý malý hříšníku.“

Nic lepšího jsem ani nechtěla slyšet. Tato svátost pokání ho musí přesvědčit a získat. V okamžiku moje mladá pružná duše přeskočila temnou mezihru, která mě dělila od minulosti, a moje malé nožky už zase v představách klopýtaly po královském knížecím stole. Padla jsem na kolena.

„Řekni mi modlitbu Confiteor (Vyznávám se),“ přikázal mi tvrdě.

Zopakovala jsem ji bezchybně.

„Hm! No tak povídej, co se ti stalo!“

Vyprávěla jsem mu celý svůj příběh. Poslouchal ho poprvé ledabyly, a stále jedním okem koukal na svou knihu. Na konci mi dal

rozhřešení, přičemž na mě znechuceně koukal, když uvažoval o pokání. Nakonec promluvil.

„Nařizuji ti, dvacet Ave Maria a vrátit se ke svému pánovi.“

Vyskočila jsem na nohy.

„Můj pán je zlý a vymetač komínů!“ vykřikla jsem.

„Jistě,“ odpověděl tvrdošíjně. „Zřejmě jsi byla nalezcem Prozřetelnosti, která si... tohoto... nevím, zda poctivého pána zvolila za tvého pěstouna.“

„Ale moje matka?“ zakuckal jsem se pláčem.

„Tvoje matka zhřešila – je to boží trest.“

Jak jsem mohla jen na chvílku věřit, že mi tento podivínský kněz pomůže. Poslouchal mě snad lokty? Uvědomovala jsem si beznadějnost svého postavení.

„Dobrá,“ řekla jsem. „Troufám si říct, že už se správcem skončil. Půjdu mu říct, co jsi mi řekl,“ a zamířila jsem ke komínu.

Za chvíli už byl cvalem za mnou.

„Stůj!“ vykřikl. „Co to říkáš? Tvůj pán patřil k téhle chátře?“

„Ano, je jeden z nich. Nejhorší ze všech,“ odpověděla jsem. „To on srazil toho ubohého šedivého pána a naposledy jsem slyšela, jak tě volá.“

Pustil mě, aby zvedl ruce k nebesům.

„Ta nesnášenlivost těch kacířů!“ zvolal. „Dobrá! Odvolávám svůj výrok. Své pokání si vyřeš sama.“

Rychle jsem se nadechla a stanula před ním.

„Otče, to bude brzy hotovo. Půjdu s vámi.“

„Se mnou?“ nechápal a rozrušeně zadupal. „Kam?“

„Kamkoli odsud,“ prosila jsem. „Nemůžeš tu zůstat. Celá vesnice je na nohou, a kdyby přišli podruhé, chytí tě.“

Rozrušeně si odfrkl a sundal si brýle, aby si je otřel.

„To je situace! Víím jen o jednom azylu za hranicemi, a ten...“

Rychle jsem mu vytrhla brýle z ruky, a když jsem s nimi utekla, schovala jsem se za komín. Minutu nebo dvě se potácel kolem, klopýtal a chytal se vzduchu, až nakonec zakopl o knihu a skácel se na střechnu.

„Ty jedna malá metařko!“ zaúpěl roztřeseným hlasem. „Ty dcero – dítě Maří Magdaleny – kde jsi?“

Zatajila jsem dech a on pokračoval v přerývaných větách...

„Pojď zpátky – dej mi moje brýle – kde jsi?“

Pak, když jsem stále neodpovídala, křičel: „Svatí! Ten malý ďábel mě ochromil a já budu chycen a umučen.“ Dlouhá pauza. „In manus tuas, Domine... (Do tvých rukou, Pane...). Zajímalo by mě, jestli se po smrti octnu v ráji – ach, jak jsem nešťastný!“

Začal si kousat klouby prstů a zoufale se koukal kolem sebe. Bylo mi ho líto. Vyšla jsem ze svého úkrytu.

„Vezmeš mě s sebou?“ zopakovala jsem svou prosbu.

„Ó, ty se mě ptáš?“ vykřikl zaraženě. „Kde mám brýle?“

„Mám je v ruce.“

„Vrátíš mi je?“

„Necháš mě jít s tebou?“

„Skandální!“

„Já ti tu knihu ponesu.“

„Nechci!“

„Budu poslušná.“

„Pche!“

„Jestli se mi něco stane, tak...“

„Ale, prosím tě!“ přerušil mě. A pak se zeptal: „Co by se ti mohlo stát?“

„Myslíš, že zůstanu v těchhle šatech?“ řekla jsem. „Vrátím se jako dívka, a co si pak počnu, když mě nikdo nebude chránit a pomáhat mi dostat se zpátky k rodičům?“

„To mě vůbec nezajímá.“

„Sbohem!“

S řevem se vyškrábal na nohy: „Vrať mi moje brýle!“

Stála jsem docela klidně a nevydala ani hlásku. Myslel si, že jsem tentokrát opravdu odešla, a začal dělat malé krůčky sem a tam a rozhazovat rukama. Najednou se zastavil, zpocený rozčilením.

„Jsi tam?“ zeptal se s velkým rozrušením.

Neodpověděla jsem. Přeskakoval z nohy na nohu a jednou rukou tahal za druhou, jako by měl těsnou rukavici.

„Dítě!“ vykřikl. „Jsi přece hodné dítě – dokonalá dívenka. Přijdeš za mnou – slyšíš? Pokud se někdy dostaneme z téhle střechy. Utečeme lesem – nikdo nás tam spolu neuvidí – a já si tam utrhnu nějakou rostlinku, která tam zrovna vyrostla a já ji ještě nemám.“



# ODCHÁZÍM S KAPLANEM

Samotná hrubost bytosti, kterou mi osud určil za strážce, ve mně vzbudila pocit nedůvěry. Tady byl pastýřský pes dost ošklivý na to, aby odradil samotného vlka, kdyby nám zkřížil cestu v podobě mého pána. Přesto jsem byla nadšená, že jsem si zajistila jeho slib, kterému jsem přes všechno jeho hulvátství, a možná právě proto, věřila. Temná jáma už byla v mé bláhové mladé představivosti zpola překlenuta a já snila o tom, že se dostanu na druhou stranu – a kam? Určitě ne do starého hrozného života v chalupě s vymetačem komínů. Přes všechny své smutné zkušenosti jsem si takovou vyhlídku ani na okamžik nepřipouštěla. Bylo mi teprve jedenáct let, ale jakýsi instinkt mi napovídal, že přetržená vlákna nelze znovu spojit v jedno a nezanechat po nich jizvu. Snad se mi duch tuláctví dokonce trochu vryl do krve. Každopádně to byla bezstarostná jistota otcovy, nikoli matčiny ochrany, k níž jsem v myšlenkách spěchala s touto uctívou kuratelou za doprovodem.

Pokud jde o něj, vysvětloval mi svou přítomnost na střeše, když jsem ještě držela brýle a nechtěla mu je vrátit. Tak, aby zklidnil mou zvědavou dotěrnost, vyhrkl, že onoho rána skutečně vzal poplach na vědomí spolu s ostatními členy rodiny, jimž byl duchovním správcem, ale že když si vzpomněl na svou knihu, kterou tam